

'n onzichtbare dwingende hand, volgde zijn lijf 'nen lijkstoet, en...

En hij bad, en de tranen vloeiden over zijne wangen, als twee warme beekjes uit zijn brandend hert; want hij moest weenen.

En de zon met den grijzen hemel weenden ook, doch zij weenden fijne gouden en zilververwige traantjes, maagdentraantjes.

En stappend over 't doodenhof, trilden zijne leden; en z'n herte verstikte in 'nen koortsigen liefdebrand; en uit zijne oogen borrelden nog immer heete tranen; en hij verstond niet waarom.

Hij richtte z'n roode oogen ten hemel; en z'n hert wierd rustig.

En hij ging... en 't heet verlangen naar heur was met zijne tranen op haar graf verseven en blijven liggen.

